

Sulo Kreivi

Paluu Tuonelan portilta

Sairaskertomus runoja

Paluu Tuonelan portilta
© Sulo Kreivi
Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2009
ISBN 978-952-235-087-9
Print-On-Demand

Lukijalle

Tämän teoksen tahdon omistaa rakkaalle vaimolleni, joka jaksoi sairastuoteeni reunalla istua kahdeksan viikkoa arvostaen näin meidän yhteistä, pitkää avioliittoa.

Ei hän tehnyt sitä suotta. Onhan kuljettu yhteistä taivalta jo viisikymmentä vuotta.

Lapsille myös kiitoksen tahdon tässä kantaa. Monin tavoin äidilleen tahtoivat he apunsa antaa.

Äidin ei näin hetkinä vaikeimpina tarvinnut jäädä yksin, kun lapset tarvittaessa kävivät hänen kanssaan käsityksin.

Lapset näin häntä tukivat vaikeimpaankin aikaan. Mistä hän muuten tuon tarmon kaiken saikaan? Niin hänellä monet hetket olleet ovat vaikeat ja kovat.

Tekijä

Poliklinikalle

Löytyy varapullo jostain, kiire tehoa kohti ajaa.
Potkulauta, potilas paareilla ja juoksu.
Nyt on kiire — mielessä lieenee jo kalman tuoksu.
Lääkäri ja hoitaja: “Tämäkin pullo on vajaa.”

Jaksatko juosta, kysyy hoitaja saattajalta.
Pitkä on matka, jos teholle asti
ei riitäkään pullossa happi.
Liikutaan Tuonelan rajalla.

Potilas polille kipuineen tuodaan,
särky ja tuska selässä hällä.
Ei istua, seisoa voi selällä tällä.
Ei istua kestä, vain paarit jos suodaan.

Ei arvannut potilas itsekään,
kun sairaalaan hänet tuotiin.
Kipu selässä sietämätön.
Ei näytä se hellittävänsäkään.

Kuluu aikaa toinenkin tovi.
Kukaan ei katso, käy kaikki rutiinilla niin.
Kipu yltyy, tunkeutuu luihin ja ytimiin.
Tuleeko hoitaja, aukeaako ovi?

Tunteja kulunut jo polilla neljä viisi,
potilaita tulee lisää.
Ei pääse tosi sairas sisään.
Uusia potilaita kuljettaa myös poliisi.

Paksu on neula ja vahva on putki,
ei helpotusta näy.
Tuska yltyy ja kovemmaksi käy.
Hoitaja piikin lihakseen tuikkaa.
Ei lääkäri tutki.

Eilen – tänään

Ensin historiaa vähän.
Hammasta särki sen verran,
että eilen ensi kerran
olin saamassa apua särkyyn tähän.

Juurihoito aloitettiin.
Hampaasta tuli verta.
Se oli ensi kerta.
Kuukausien päästä jatkettiin.

Illalla lentopalloa pelasi,
tuttu porukka, kaveritkin.
Siellä mukana minäkin.
Kaikilla entinen tahti.

Päivänä maaliskuuta
kaksikymmentä ja viisi
ristiselässä viilsi.
Ei voinut painaa puuta.

Vielä palloa iski eilisillan.
Nyt kaatuu mies parissa tunnissa.
Liikut kaikki poissa
on potilaalla sairaalan.

Diagnoosi

Särky kova ristiselässä vaivaa.
Jalkaankin säteilee.
Potilas itse iskiasta epäilee.
Lääkäri sen heti teilaa.

Ei ainakaan iskiasta ole tää.
Se normaali kipua vain.
Hän vaivaa selittää.
Pois polilta lähettää.

Ei ainakaan iskiasta, ei kuumetta lain.
Se varmaan on jotain toista.
Näin lääkäri arvio potilasta moista.
Ehkä selkäkipua se vain!

Mistä tiesi hän potilaan kuumeettomuuden?
Ei mittausta suoritettu.
Ei verikokeita otettu.
Kai arveli hän sen – noin vain muuten.

Hän teki sen ehkä juuri sikseen,
ettei vain diagnoosi puuttuis?
Muuten potilas ehkä tänne juuttuis.
Ei jäisi heidän harmikseen.

Hetken on hiljaista, lääkäri huikkaa tähän:
Piikkejä lihakseen tuikkaa!
Kipu ei hellitä, selässä yltyy tuska.
Tajuttomuus helpottaa potilaan oloa vähän.

Potilaita tulee lisää – jossakin on mätää.
Poliisinkin asiakkaita vastaanotolle.
Kaikki toiset menevät edelle.
Ei huomata potilaan todellista hätää.

He tappelijoita varmaan.
Vai huumeveikkojako lie,
kun poliisi heitä lääkärille vie?
Ei tosisairaita kukaan huomaa.

Aika kuluu hitaasti – mataa,
välillä jo vessahätä.
Taju karkaa, potilas ei muista tätä.
Ilta vanhenee tätä rataa.

Vihdoin kahdeksan tunnin päästä
katsoo lääkäri potilasta tätä.
Ei potilaalla mitään hätää.
Ei kipuja piikki säästä.

Terveyskeskukseen

Ei potilasta tätä voi lähettää kotiin.
Viikon lopuksi terveystakeskukseen!
Näin lääkäri päätteli vihdoin ääneen.
Siispä potilas siitä ambulanssiin.

Lähetettiin terveystakeskukseen.
Verikoe kokonaan puuttui.
Diagnoosikin myöhemmin muuttui.
Potilaalla ei voimia vastukseen.

Kivun hoitoon kirjoitti lääkäri lähetteen.
Oli yksi potilas hihnalta pois.
Jospa tämä oikea diagnoosi ois.
Ei ehkä tule enää tänne lääkärin eteen.

Yli kahdeksan tuntia polilla vietettiin
Ei verikoetta otettu.
On tämäkin nyt koettu!
Viikonvaihte edessä, hyvästit polille heitettiin.

Jos kokeita olisi otettu silloin,
eikä lähetetty sieltä pois.
Näin säästetty potilaalta ois
monta tuskaa öin, aamuin ja illoin.

TK:ssa

Yöllä potilas terveyskeskukseen.

Kipupiikkejä lihakseen lisää.

– Joutuuko täällä vielä odottamaan ensi kevääseen?

Välillä kipu vähän hellittää.

Välillä taju katoaa, kuluu päivä, kaksi.

Tulee keuhkoihin vettä lisää, käy olo tukalaksi.

Hoitaja keskussairaalaan viestittää.

Ohjeita uusia sai hän sieltä:

Kipupiikkejä lisää anna.

Kokeet vasta maanantaina.

Potilas nukkuu, kun ei kipua siedä.

Piikkejä lisää ei muita ohjeita heillä.

Viikon vaihde meneekin täällä.

Ollaan liukkaalla jäällä.

Turvotus vatsassa kasvaa vielä.

On nestettä keuhkoihin kertynyt.
Se hengityksen jo salpaa.
Kivut selässä kalvaa.
– Olen tässä paikkaan eksynyt!

Tajuttomuus välillä valtaa mielen.
Välillä askel, pari “eevan” kanssa.
Kipu vain kasvaa kehossa.
Hapen puute haittaa silleen.

Aukee aamu maanantain, ohi on viikon loppu.
On otettu kokeet ja saatu tulokset hurjat.
Lähehtivätkin tänne nuo lääkärit kurjat!
Nyt takaisin keskussairaalaan on hoppu.

Takaisin keskussairaalaan

Matkalla sairaalaan jo tippaan laitetaan.

– Ainakin kaksikymmentä edellä,
autokuskille alettiin selitellä.

Ambulanssilla polille kun kuskataan.

Tuntien odotus jälleen edessä kai.

Vain tunti toisen perään juoksi.

Potilas hapen puutteen vuoksi
nenälleen vihdoin happiviikset sai.

Kukapa piittäisi tuosta.

Asiakkaita kuin hihnalta.

Hiki valuu potilaan pinnalta.

– Annetaan ajan juosta.

Vaikeudet jatkuvat, eikä vähän.

Hengitys salpaa juuri.

Vaimolla hätä jo suuri.

– Tukehtuuko potilas nyt tähän?